

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 97

(abril de 2018)

**Brasil, Gran Bretaña, África
subsahariana**

**FMI: "hacer verde la economía",
"ecologizar el crecimiento"**

**Catálogo
de Publicaciones
del POSI**

[http://posicuarta.org/
cartasblog/wp-content/
uploads/2017/07/
Catalogo2017.pdf](http://posicuarta.org/cartasblog/wp-content/uploads/2017/07/Catalogo2017.pdf)

El rei i els seus "amics"

La seva Majestat està de visita en els EUA. El que, en primer lloc, posa de manifest que la Casa Real té el do de l'oportunitat, ja que la visita del borbó ha coincidit amb l'enorme crisi política que sacseja a l'administració Trump després de la decisió de "engabiar" a milers de nens separats dels seus pares "emigrants irregulars", una decisió que ha collit rebuig i crítiques de tots els colors, incloent els de molts "aliats" (entre els quals no estaven ni Felip VI ni el govern espanyol, que han preferit "mirar per a un altre costat" per no irritar a l'amfitrió Trump).

Finalment el president dels EUA ha hagut de fer marxa enrere en aquesta mesura davant la difusió d'imatges d'aquests nens plorant angoixats en els camps ("albergs temporals", en l'argot del govern Trump). L'horror d'aquestes mesures, paral·leles a les quals prenen els molt democràtics governs europeus, començant pels nostres a les presons que criden CIE, expressa de forma potser més descarnada que en altres ocasions el caràcter brutal de la política del gran capital financer i dels governs que actuen a les seves ordres.

La visita de Felip VI mostra que el règim monàrquic s'associa a aquesta barbàrie.

Tot això en contra de la voluntat de la immensa majoria. El moviment obrer espanyol aspira al fet que el nou govern no s'acomodi a aquesta orientació del monarca en propugnar amb el proTrump govern francès la creació de camps de concentració per als refugiats.

Mentre el rei s'asseia amb ell (i relegava a Donya Letizia a prendre el te amb la senyora Trump, una decisió que segons els mitjans ha despertat la indignació de la reina), Donald Trump segueix endavant amb la seva política d'intentar modificar el "ordre mundial" sorgit de la Segona Guerra Mundial, perquè considera que aquest ordre i les seves institucions (el FMI, l'ONU, la UE, el Banc Mundial, l'OMC...), ja no serveixen –o no són suficients– per defensar els seus interessos o sigui els de el capital financer i les multinacionals USA.

Per a un sector important d'aquest, cap regla, cap tractat ha de continuar en peus, i, per descomptat, inclosos els que poguessin protegir un mínim de drets humans.

Una Monarquia súbdita dels EUA

La monarquia espanyola, com la seva predecessora, la dictadura franquista, des de

1953, s'ha associat a l'imperialisme USA des del mateix moment de la seva "restauració" en la figura de l'hereu designat pel dictador Franco. Fins i tot en el muntatge de l'anomenada "transició", Joan Carles I, després del seu viatge als EUA, i sota el "consell" de l'Administració nord-americana, es va veure obligat a actuar, davant la potència del moviment de masses, i va haver de cedir en la concessió de drets i llibertats incompatibles a la llarga amb la corona i l'herència franquista com com s'està comprovant

Però aquest règim està en crisi. No és per casualitat que el CIS hagi deixat de publicar cap enquesta sobre l'apreciació que els ciutadans d'aquest país, que els treballadors i els pobles tenen de la monarquia.

Cada vegada són menys els que s'atreveixen a defensar que el paper de la Monarquia és merament decoratiu. Precisament, la crisi catalana ha demostrat el contrari, amb la sortida a la palestra del Borbó en el seu discurs del 3 d'octubre de 2017, en el qual, després del referèndum del dia 1 d'octubre, es dirigia a l'aparell d'Estat amb una consigna clara respecte dels quals defensen el dret a decidir o la independència: A per ells! En un altre terreny, l'alineament militar darrere dels USA i les seves aventures, a través de l'OTAN i de la cessió de bases militars, ve a expressar el mateix missatge.

El fet inèdit que un partit amb menys de la cambra dels diputats sigui el que ha acabat formant govern és precisament expressió d'aquesta crisi.

Com l'és el fet que el partit que més fidelment representa a les institucions heretades del franquisme es trobi en una greu crisi, voltat per un escàndol de corrupció darrere l'altre, i amb l'espectacle que Núñez Feijoo, el candidat "tapat", hagi donat l'espantada i de trobar-se amb res menys que set candidats a la presidència del partit. EL PP cau fet trossos, i els judicis per corrupció segueixen i van a seguir, cadascun clavant un nou clau en el taüt.

Pocs creuen que Ciutadans estigui actualment en condicions de substituir-lo (passant, a més, per l'aventura d'unes eleccions anticipades), per la qual cosa queden poques oportunitats per salvar el règim. Per això el PSOE es veu obligat a governar, administrant els mateixos Pressupostos de l'Estat que pocs dies abans havia criticat i rebutjat,

i veient-se obligat a ajornar totes les grans promeses (reforma laboral, finançament autònom, etc.). El govern Sánchez ha de tenir compte que les masses estan a l'expectativa i per tant prometre i fins i tot realitzar gestos i petites mesures, però siguem clars: la seva línia política es basa en una premissa: salvar a la Monarquia per protegir els interessos del capital financer, la gran banca, les multinacionals.

Actualitat de la lluita per la República

La lluita per la República no és una fórmula genèrica. Ni tan sols es tracta que, com va dir Lenin, la república democràtica sigui la "millor forma de l'Estat per al proletariat en règim capitalista". En l'Estat espanyol, el combat per la República entronca més que mai amb la defensa o reconquesta de tots els drets socials -començant per les pensions- al mateix temps que permet obrir la via a la sobirania dels pobles, tancada sota la Monarquia de 1978. Lluitar per la República avui és defensar els drets socials i els serveis públics, conquerir les llibertats plenes, tant per als treballadors com per als pobles, i acabar amb les amistats perilloses del rei i la seva cort.

En els anys 30 la ruptura amb la monarquia dels partits i organitzacions de la classe va precipitar la caiguda de la institució monàrquica, que havia deixat la seva sort estretament vinculada a la dictadura de Primo de Rivera. És evident que la història no es repeteix en la forma. El 26 d'agost del 2017 a Barcelona en la manifestació que va seguir als atemptats dels islamistes, la multitud va rebutjar obertament la presència de Felip VI, a qui va associar amb el monarca saudita i amb la venda d'armes a aquest país àrab, la visita a la Casa Blanca ho associa a la brutal i indigna política de Trump.

En la mitologia grega, un dels treballs d'Hèrcules va consistir a netejar els "estables de Augías". Avançar cap a la República suposa netejar la porqueria de corrupció, destrucció de drets, i aliança amb la pitjor morralla que suposa el règim monàrquic regalat en la Constitució de 1978.

L'enfonsament del PP i de Rajoy és, quin dubte cap, una victòria per als treballadors i els pobles. Per això les condicions estan reunides per agrupar forces, particularment en el moviment obrer i les organitzacions en la lluita per la República.

Recomanacions del FMI per “fer verd l’economia” i “ecologitzar el creixement”

A manera de presentació, resumim –amb extractes- el contingut de l'article aparegut amb aquest títol en La Veritat 97.

L'ecologia és una ciència que estudia les relacions dels éssers vius entre si i amb el medi ambient, que ha de ser dotada dels mitjans per al seu avanç. Però s'ha forjat tota una ideologia oficial, el “ecologisme”, per orquestrar una maniobra de distracció que afirma que el problema més greu del nostre temps és que l'espècie humana destrueix el medi ambient.

Queda exclòs, segons aquesta «doxa» (opinió o creença contraposa al coneixement científic), que això pugui tenir alguna relació amb el funcionament de l'economia capitalista. Es tracta així d'implantar la unió sagrada per “salvar al planeta”, de desviar l'atenció dels treballadors del veritable problema: la competència, la cerca del benefici i la propietat privada dels grans mitjans de producció propicien l'aparició de tremendes catàstrofes.

Els treballadors es mobilitzen per defensar els serveis públics de l'aigua, de l'energia, de la sanitat i de l'educació en un context en el qual el capital exigeix més privatitzacions.

En aquest marc s'analitza el problema del medi ambient en l'article.

En el període 1971-1974 l'OCDE i el FMI van llançar una reflexió per justificar el creixement zero resultant de la crisi financera (supressió de la convertibilitat del dòlar i flotació de les monedes.)

Els governs van mobilitzar experts que ens van dir que era necessari estrènyer-se més el cinturó per salvar al planeta. ¡Els qui no van ser capaços de preveure la crisi de 2017 en els sis mesos anteriors al seu esclat ni les seves conseqüències! Els governs han de subvencionar a les empreses i gravar als treballadors i, per evitar una revolada excessiva, s'atorgaran algunes deduccions d'impostos als assalariats de menors ingressos. Es reduiran les quotes a la Seguretat Social en el cas dels empresaris que emprenguin projectes verds. temperatura del planeta!

Després del cim de Kyoto es va crear un mercat sobre el CO2 (que no funciona) que permet als capitalistes especular amb els drets a contaminar.

Després d'adoptar la decisió de reduir les emissions de gas amb efecte hivernacle, especialment el CO2, l'OCDE i el FMI han catalogat els impostos i els subsidis per “ecologitzar l'economia” diuen que “l'economia verda tindrà un impacte sobre les qualificacions que es requereixen”, i que “una sèrie de polítiques per al mercat laboral, acuradament concebudes... pot facilitar en gran manera l'ajust

estructural relacionat amb el creixement verd” (sens dubte, facilitar els acomiadaments és indispensable per aconseguir el creixement verd). Afegeixen: “amb el propòsit d'estimular el creixement i millorar les perspectives de desenvolupament, ecologitzant la corba del creixement (...), els governs hauran d'eliminar els obstacles que desanimen als inversors institucionals, sobretot als fons de pensions, d'invertir per un creixement més verd.”

Els governs han de subvencionar a les empreses i gravar als treballadors i, per evitar una revolada excessiva, s'atorgaran algunes deduccions d'impostos als assalariats de menors ingressos. Es reduiran les quotes a la Seguretat Social en el cas dels empresaris que emprenguin projectes verds.

No són més que intents d'introduir els plans de sobreexplotació del capital amb un vernís de “bons sentiments, salvem al planeta i als pandes”. Es denuncia el productivisme perquè acceptem l'austeritat.

En l'últim període, la mobilització en defensa dels serveis públics integra plenament la protecció del medi ambient. Els combats per reprendre el control del servei d'aigua, que, privatitzat, s'ha convertit en extorsió pura i dura, mostren la importància de conservar les estructures d'ús comú, base de la democràcia. Per contra, els plans del FMI i de la Unió Europea tenen l'objectiu de suprimir qualsevol control democràtic possible. En nombrosos països, la privatització dels serveis públics és la causa de la supressió dels serveis de protecció dels boscos amb greus conseqüències en matèria d'incendis.

Per a la humanitat, protegir-se contra les catàstrofes naturals segueix sent possible. Els efectes de la contaminació atmosfèrica o dels oceans donen un contingut cada vegada més urgent a l'objectiu del moviment obrer d'acabar amb l'imperi de la propietat privada dels mitjans de producció. Això suposa desenvolupar àmpliament els serveis públics, expropiar els bancs i els grans grups capitalistes, i fomentar la cooperació fraternal entre els pobles.

No es tracta de menysprear els problemes del medi ambient, sinó d'abordar-los com tots els altres posant per davant el que uneix als treballadors contra el capital i reforça la solidaritat internacional dels proletaris.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriguis a altres campanyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta